

Slavnostní
otevření
kulturního
domu.

radit ve výběru knih.

Všechny kulturní akce se odvíjaly ve škole. Až ko-
něčně došlo k akci

10. XII. 1955

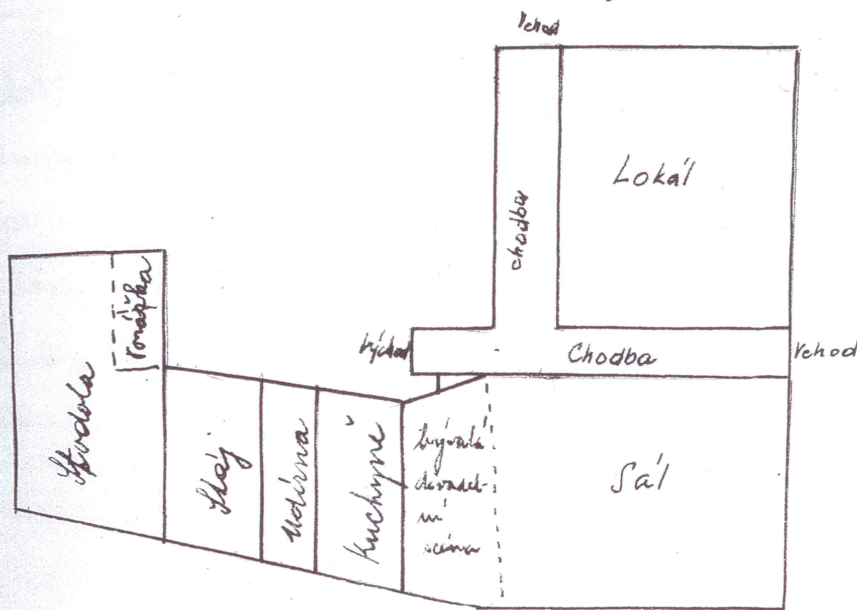
Slavnostní otevření kulturního domu.

K slavnosti došlo v rámci zakončení měsíce
přátelství (otevření MČSP bylo zmněnou již oslavou VRŠR).

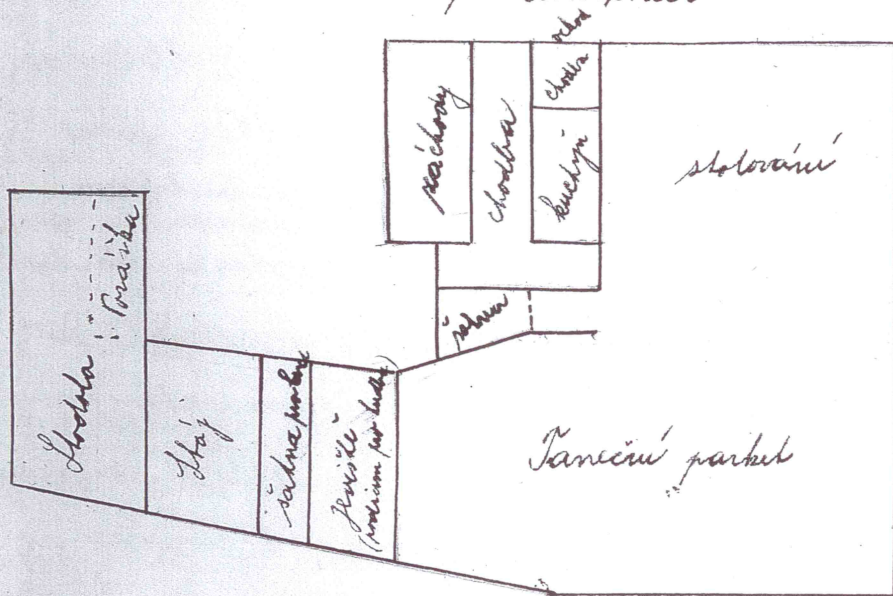
Na oslavě vystoupil opět dětský soubor. Také tam
byli vyhodnoceni nejlepší pracovníci. Členové MNV
pak oficiálně přidali kulturní dům do správy OB.

Šlo k slavnostním ceremoniím. A nyní něco
k samotnému kulturnímu domu. Byl vytvořen
adaptací bývalého hostince a řemeslníků, kteří měli
též svou porážku. Největší zásluhu na přebudování
této budovy mají členové MNV a to především s. Tobiška
(předseda) a s. Knížek (tajemník). Dalo jim to velký
kus práce po stránce organizační i manuální, neboť
oba jsou kuchaři a tyto práce jim zůstaly tak ří-
kajíc na krku. Kulturní dům byl konečně se jejich
mimoriádného a vyčerpávajícího úsilí dohotoven.
Abych pravdu řekl, nebyl jsem jim nijak nadšen.
Projektant nepočítal s tím, že by se tu někdy hrálo
divadlo, nebylo tu zřízeno jeviště a ani kdyby v bu-
dovně se mělo někde přistavit, nebyla tu proto
možnost. Z následujících náčrtků bude jasno, proč
kulturní dům nemohé splňovat požadavky, které byly naší

Běžné schéma budovy před adaptací

... po adaptaci

prodeji kladeň. Jak je vidno byl vytvořen dosti značný prostor pro kávec a stolování, kuchyni pro bufet a to bylo vše. Prostor označený za jisté se tímto účelům vůbec nehodil, neboť byl malý, nízký a ještě skosený; sálna, která byla za ním byla tedy bezúčelná. Při jiných akcích jako jsou přednášky, filmy, besedy a pod. byla využita jen jedna část sálu (nebylo možno sedět za rohem), ale největší

potíž byla v tom, že se v rámci nedal tento objekt vykopit. Původně bylo sice plánováno oddělit lokál (nyní stoloviště) od sálu skladací dřevěnou přípaškou, ale z toho sešlo. A tak tento kulturní dům ideálně sloužil pouze tanečním sábovám a u ostatních akcí jsme citelně pocítovali jeho nedostatky. Přesto však to byl velký pokrok, neboť kůda pro jakékoliv kulturní podniky absolutně nevyhovovala.

Práva k
tvorění
loutkového
ivadla.

Myslenka vybudovat ve Válcích pěknou loutkovou scénu se rodila dosti daleko a to v Stanově. Bylo to v době, kdy jsem se dozvěděl, že budu přeložen do Válců. Již tenkrát při návštěvě mého otce jsme rokovali o tom, jak by měla tato loutková scéna vypadat. Shodli jsme se na tom, že nejlepší by bylo použít loutek 40cm vysokých a dekorací naprosto větších (pro 50-60cm loutky), abychom získaly přirozenější dojem a větší scénický prostor. Od myšlenek jsme přešli k činům a napsali jsme dopis staré loutkářské firmě v Praze "A. Münsberg", aby nám sdělila cenu loutek a kulis. Odpověď došla. Tři nepodlepených kulis stojí 120 Kč a jedna kompletní loutka na drátě s hlavičkou a umělé kmotry stojí 120 Kč. Neoblecená loutka pouze 60 Kč. Kromě toho tam byly uvedeny ceny řezbovaných loutek na nitích, které byly dosti vysoké. Také tam byly ceny ná-

bypečku pro loutky. Jelikož jsem věděl, že ve Válech
pravděpodobně podmínky pro nákup potřebných loutek
nebudou, šel jsem si na školský odbor ONV
v Mar. Lázních, abych si tam nějakou subvenci
zajistil. Vedoucí odboru byl tenkrát Petr Luchý,
který věděl, že jsem v loutkářství docíloval dobrých
výsledků a proto mi přislíbil, že vymísí subven-
ci na nákup loutek ve výši 2.400 Kčs. Bylo to
sice dost málo, ale lepší něco než-li nic. A tak
do ^{obce} Váky jsem se již stěhoval nejen s márnětem, ale
i s určitými prostředky. Těži šlo o to, jak nejú-
čelněji tyto prostředky využít. Kdybychom kou-
pili kompletní loutky (to byla jediná věc, kterou
jsem si netrouflí udělat sami), bylo by to včetně
vřbovaných loutek asi 15 ks, aby nám zbylo ještě
na nejnižší nábytek a na kulisy. Proto jsme
se rozhodli, že většina loutek koupíme obleče-
ných a že si je oblékneme sami. K tomu ještě pří-
spělo to, že otec měl doma ještě ze staré zá-
soby asi 15 hlavíček tohoto typu a ty nám
věnoval. Tímto způsobem jsme mohli místo 15 nakoupit 25 loutek.

Vše jsme projednali s členy MNV, kteří ochotně
slíbili tuto akci vydatně podporovat. Tajemník
s předsedou (s. Václavka a Hnídek), oba kuhláři
si vzali na starost vybudování jeviště. Nakres-
lil jsem jim návrh, podle kterého měli jeviště
vytvorit. V výborem řěn bylo projednáno, že usíjí

pro mobilní loutky sátečky. Velkého nadšence a obětavého pracovníka v oboru loutkářství jsem našel v soudruhu Jarovi. Tento člověk sice nebyl v obci mnoho oblíben, ale byl pro věc tak zapálen, že jsem se až divil jak mohli takového člověka nechat v nečinnosti. Objevil jsem u něj totiž nebyvalý talent malířský. J. Jaro kdysi prodával nějaké kursy a soukromně si doma kreslil různé obrazy. Všiml jsem si, že nejlépe mu sedělo kreslení kůždou. A tak jsme se domluvili, že kursy bude malovat sám a to takovým stylem, aby se hodily ke čistěným kulisám, které již jsme měly na koupěny.

Postup pra-
ci na lout-
kovém divadle

Po všech těchto přípravách začala vlastní práce. Divadlo jsme se rozhodli umístit do prostoru, který byl snad původně plánován pro divadlo, ale který jak již řečeno prostorově nevyhovoval. Všem tohoto prostoru jsme mohli zabrat jen polovinu, aby před divadlem zbylo ještě místo pro muzikanty při tanečních zábavách. Mnoho místa jsme tedy neměli, ale přesto jsme se tam vešli. Vlastní hrací plocha měla rozměr 240×70 cm a výška 100 cm. Tedy prostor pro 40 cm loutky velmi slušný. Pociťalo ji s jedním vodičím místkem, umístěným za horizonty. Všechnu stuhlárskou práci obstarali s. Vojtěška a Hnídek. Dále jsem si vytvořil plánek elektrického osvětlení, ale věděl jsem že to bude úkol velmi těžký, neboť nebylo peněz na zakoupení vaniček, nebo do-